

דסיגנסון

ג' ניסן ה'תשי"א
11 באפריל 1951

7/0/4/9

לכבוד
מר משה שרת
שר החוץ
משרד החוץ
הקריה, ישראל

משה יקר,

בנואי להשיב על פקתו של נחום גולדמן באילו עשייה פעשה
מיותר בהזמני את סילבר להשיב לנו את המיכתו של טאמס בספקל התענות,
אני מזכרת לכהילה לכבוש את המסמכים על עצם הפענה. מותר למקט
ביעילותן של עצות הניחנות לאחר פעשה גם לגבי פעולות שנכשלו; לגבי
פעולות שאצליהן על אחת כמה וכמה, ומה גם כשהפדור הוא בתצלה אשר
גרה הצלחה נוספות בעקבותיה.

בהפענה היא המרת שתר לחלומיך. הרי שרשה זו של המיכת טאמס
בעניינינו איננה הדפעה חדשה שלא ידענו מסגול שלום. זוהי שרשה
ארוכה של פעשים אחרים החל מיזמנו, יתר עם דואגור, בקבלת התצעה
למזבח המדינה היהודית ב-1944, על אמו ועל המנו של מאוסל, וכלה -
עד לשבוע האחרון - בהצטרפו למזבחנו, כאשר אמרת במשלה ארצות הברית
להחליק מתכנית החלוקה. סילבר היה החוליה המקשרת בכל הפרשה הזאת.
טאמס התרגל לראות בסילבר את המדריך שלו בענייני ציונות וישראל.
כמה ספתיע היה הרבר לו המיצב בפניו יהודי אחר, אשר לא השתתף בכל
הפעולות הקודמות ואשר לא יצאו לו פונטיין בציבור כאיש מקורה ובקי
בענייני ציוניים, האם לא היה קולה על לבו השאלה הנוקבת: אם טאמס
ובחסיס הצעה זו מב"ע אמשאיות החיוניות והמרכזיות של מדינת
ישראל מדוע לא בא אלי האיש אשר רכש את התענינותי בעיקר הזאת ודאג
להשכלתי בה בכל שלב ושלבו. האמשר לתעלות על הדעה שבפני יהודי אחר
היה טאמס ספתייב ס"ר, בו במקום, ללא הרחור ופקפוק איזה שהוא, לקרוא
את שמו על התצעה - וחלא, וכבר לך היטב שזה היה הסנסור הראשון שהרשה
לנו לדגול בשמו, בהקומה צמאין ושסטה, כשטכויי סתן נראו לנו קלושים
ביותר, כיום כשאנו באים לפנטורים ולצירי בית הנבחרים ובידנו דשיסח
דטנה של חומכים מושבקיט, הרי יכולים אנו לנצל את היצור האחר רבים
להמות. אך ברוץ העדין הזה, בעת השיחה עם טאמס, אמור היה להסתכן
במשלון, ומצודה היחה לא רק לנקוט באמצעים, אלא לנקוט דווקא באמצעים
הבטוחים ביותר לגבי המטרה הסדויה התיא. שיטה שכבר הוכיחה את יעי-
לוחה - ושיטה שיק' לוחה היא רק אפשריה - הלכה כשיטה הראשונה הברוקט
והסובבתה.